

Mosques 2025

Bona nit a tothom.

Ja ho veuen, ja hi tornem a ser: aquesta setmana, Fires, i d'aquí quatre dies, Nadal. Les festes de Nadal, vull dir, que en aquesta ciutat anem ben servits de Nadals!!

Permeti'm que comenci amb un agraïment a la gent que fa possible aquestes Mosques. Des de la Delegació del govern de la Generalitat que ens acull, i això que la comunicació del Departament de Presidència està nomenada a Mosca Borda! Gràcies, Xavier Guitart, Rosó, i tot el teu equip pel teu acolliment. I segur que tu i la teva gent no tindreu mai cap problema per si cal fer un *canutasso*. Gràcies molt i molt especial per a en Quim Lladó, per la seva ajuda sempre en un acte que voldríem sense protocol però que sort en tenim de tu!!!

A en Martí, que ha participat en la part tècnica d'aquestes Mosques, a l'equip tècnic de l'Auditori Josep Irla, a en Toni Vilches, que en deixarà constància gràfica, a en Carles Couso, que està posant la veu a l'acte. I al Ginjoler, que ens servirà després un pica a pica aquí fora.

I, com sempre, crec que és de justícia destacar la feina de l'Anna Estartús, periodista i secretària tècnica del Col·legi a comarques gironines, sense la qual seria impossible fer tot el que fem i que mereix no una sinó mil mosques, i totes bones!!!!

I m'han de permetre un recordatori especial per tots els pagesos i ramaders gironins que a causa de la malaltia de la dermatosi nodular estan passant moments molt magres. Molt ànim!

Aquest any el Col·legi de Periodistes de Catalunya fa 40 anys i en quinze dies celebrarem el VII Congrés de Periodistes on passarem revista a la professió, revisarem el Codi Deontològic i debatrem sobre el present i el futur d'aquesta professió, que cal fer-ho i a fons. Gràcies, doncs, també al degà Joan Maria Morros que ens acompanya avui.

M'agradaria també tenir un record per un periodista que ens va deixar poc després de les Mosques de l'any passat. Un record especial per al periodista figuerenc Òscar Moré que va morir el novembre de l'any passat. Va fer part de la seva trajectòria professional a la Cadena SER,

a l'Empordà, a Ràdio Girona, on va dirigir els programes *Obert en diumenge* i *Espècies protegides* i que en el moment de la seva mort, el 4 de novembre, amb només cinquanta anys, presentava i dirigia *Llapis de Memòria* a la SER.

Dos anys després de la creació del Col·legi vam tenir Demarcació a Girona, amb vida pròpia i molt actiu. El 1988 es van atorgar els primers premis de reconeixement del Col·legi que, tractant-se d'una junta liderada per en Narcís-Jordi Aragó, no podien deixar de ser les Mosques de Sant Narcís, símbol de la ciutat, símbol religiós i popular del Barri Vell, on Aragó sempre va viure i on el seu avi va fundar el *Diario de Gerona* el 1889, que va dirigir fins a la seva mort i on el va substituir el seu fill, l'oncle de l'Aragó, fins al 18 de juliol del 1936, que es va deixar d'editar fins a la recuperació de la capçalera el 1984.

Aquelles primeres Mosques es van entregar el 1989, als voltant de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, i es van celebrar fins el 2004. La junta liderada per en Narcís Genís les va traslladar el 2006 al voltant de les Fires i, des de llavors, amb la presidència de Joan Ventura i de l'actual Junta, s'han entregat per aquestes dates les Mosques de Sant Narcís, la del Col·legi i les que ara em toca presentar, la Grossa i la Borda. O sigui que portem 37 edicions de Mosques i aquest any és la vintena que s'atorguen en el nou format.

La Mosca Grossa i la Mosca Borda han tingut sempre un especial predicament. Vull recordar que són col·legiats i periodistes els qui fan les propostes i, d'aquestes, les que tenen més vots són les finalistes. Hi ha hagut alguna col·legiada que ha mostrat la seva discrepància amb el fet que es pugui votar anònimament gent que tracta amb la professió, o a col·legiats. Però la gran majoria d'opinions han estat a favor de mantenir aquests guardons. Van néixer com una picada d'ullet de la professió a la gent amb la qui tractem. Per felicitar i agrair a qui ens fa més fàcil la nostra feina i per donar un toc d'atenció a qui fa el contrari, que n'hi havia, i n'hi ha, i molts!!!.

Volien i volen ser uns premis simpàtics, però em fa l'efecte que les coses han canviat molt des de la dècada dels anys 90 del segle passat. *Aquell fair-play* que es mostrava abans s'ha transformat en una agror, per totes les parts, que potser cal mesurar i calibrar. És clar

que abans, per exemple, quan rivals polítics acabaven el Ple, se n'anaven a sopar i eren gent de formacions ben diferents i que s'havien enfrontat dialècticament minuts abans. Ara això sembla difícil, per no dir impossible. I no només sembla complicat sopar amb els de l'oposició, sinó també entre els del mateix partit o equip de govern. I no, no parlo només de Girona!!!

O sigui que potser haurem de preguntar als nostres col·legiats si cal adaptar la fórmula a les noves realitats. En tot cas, particularment, he fet la reflexió de què, abans, Grosses i Bordes anaven per polítics, empresaris o gestors i ara es queden, massa vegades, en els intermediaris. Serà que els periodistes no arribem a les altures, o potser és que no ens hi deixen arribar, que tot podria ser....

I això em porta a la magnífica obra que entreguem aquest any de Montserrat Costa. Una obra que és ben adequada. Fosca, enrevessada, plena d'obstacles i mosques lluminoses en la foscor. En canvi, la llum adequada li dona una gran visibilitat i bellesa. És una obra fràgil, com el periodisme, que passa moments complicats però al que no podem renunciar. Si ho hi ha periodisme estem fotuts. Hem de trobar el camí, arribar a les fonts i explicar a la ciutadania què passa i sobretot per què passa. I cada vegada és més difícil. Com vaig sentir a dir fa poc a algú del món dels gabinets de comunicació institucional. «Per què vols parlar amb el polític? Si ja us ho donem tot per escrit!! I si no ho enteneu, ja us explicarem nosaltres!! Quina mania de voler parlar amb els polítics!». Ho deia de bona fe, espero, però el seu posicionament ja ho defineix tot: perquè això és no entendre-hi res de res.

Parlant d'anormalitats. És la novena vegada que ho dic en aquestes entregues de premis. No pot estar entre nosaltres, com acostumava a fer sempre, un col·legiat, el número 88019, que també havia format part de la Junta de la Demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes. Es tracta del Molt Honorable President Carles Puigdemont, que esperem que ben aviat, i fa anys que ho dic, pugui venir a entregar alguna Mosca. O a rebre-la, tant se val! Però que hi sigui!

Fer de portaveu de les Mosques era una cosa innata per a en Miquel Diumé, empordanès collonador, simpàtic, amable i divertit. Ens va deixar massa aviat i avui fa 18 anys que em toca a mi fer aquesta feina en la que ell excel·lia. Són molts, massa anys. Però m'ha servit per passar cada any una certa revista a l'actualitat. Ara ja hi ha les xarxes socials i la ironia ha perdut la partida davant dels que li foten pel broc

gros. Aquests 18 anys de Mosques donen per a molt. Hem tingut discursos de premiats memorables. El senyor Ramon Boixadós, en nom de la Fundació Gala Salvador Dalí, ens va collonar i alliçonar alhora, però amb un *fair play* de primera divisió quan va recollir una de les mosques Bordes que han anat a la Institució. En Joan Boada, en nom del departament d'Interior, també ens va voler alliçonar, però sense *fair play* ni gaire gràcia, francament. No feia bé la seva feina i explicava als altres com fer-la. I molts recorden el discurs d'acceptació de la Mosca Borda en vídeo de l'estimada Pia Bosch. Bàsicament, ho recorden per la durada del vídeo i la seva faceta final de rapsoda, recordant els seus anys de fer teatre. O l'Enric Vilert, president de la Diputació, que va recollir la Mosca Borda del Patronat de Turisme i en aquesta mateixa sala ens va renyar per haver-ho fet per aquelles fotos del Carib que volien fer passar com si fos Cala Estreta. He dit Estreta i no Seca, eh, Amargant? Recollir-lo va ser un gest que el va honorar, perquè no li calia. Ara, no se'n va estar de recordar-nos que si podíem fer la festa aquí, a l'Auditori Irla, era perquè ell ens havia deixat les cadires de la Casa de Cultura, que aquí encara no n'hi havien. Ja ho veuen, hi ha Bordes de primer nivell. Les han rebut alcaldes, regidors, periodistes i fins i tot un bisbe en va ser candidat, però no va guanyar-la.

Avui aquesta entrega de premis ha tingut competències ferotges. L'Spar Uni Girona, Mosca de Sant Narcís, juga a Fontajau, i al Parlament de Catalunya hi ha ple, el que ens ha fet retardar la presència d'algun diputat i de la superconsellera gironina, la que se n'ocupa de tot allò que porta problemes i maldecaps o arriba tard i malament: aigua, trens, carreteres, habitatge, parcs eòlics, dessalinitzadores. I que a més és la portaveu del govern Illa!!! Sort que té un jove equip que li dona suport, amb en Manel Nadal i en Jordi Sargatal al capdavant... Suposo que els que arriben de Barcelona ho deuen haver fet en Rodalies! I també suposo que, a la Sílvia, Rodalies no la deixa mai tirada!!!

Va, anem per les Mosques. Quan les vam convocar només vaig demanar que el resultat no fos tan ajustat com el de la votació a les primàries per escollir candidat d'Esquerra Republicana a l'alcaldia de Girona. I, tant per tant, que no ens sortissin vots anul·lats ni estampetes de *San Josémaria*. I, posats a fer, que no hi hagi empats impossibles com aquell de la CUP fa anys... seria molt bèstia!

Ara ja ho sabem.

Aquest any han votat 114 col·legiats i periodistes. Els finalistes van sorgir d'entre una quinzena de nominacions de més de quaranta col·legiats i periodistes.

Comencem per la Mosca Borda

Els finalistes a Mosca borda són

Comunicació del Girona FC

Les propostes coincideixen en «l'hermetisme comunicatiu del Club» i «la poca predisposició a facilitar» la feina dels periodistes; i se centren sobretot en la figura del seu director de Comunicació, David Torras, per «no saber acceptar les crítiques».

Coordinador de Comunicació de l'Ajuntament de Girona

Hem rebut queixes tant de l'anterior coordinador, Martí Nadal, com de l'actual, Albert Botran. De Nadal es destaca que ha mantingut fins al darrer moment la «complicada relació» amb el periodisme local. Botran, que fa només unes setmanes que és al càrrec, sembla que segueix l'exemple del seu antecessor. De moment, segons ens diuen, «no es deixa localitzar».

Gabinet de Comunicació de Presidència de la Generalitat Les nominacions lamenten que, en l'acte de compromís amb el Campus de Salut de la Regió Sanitària de Girona, els mitjans de comunicació no van tenir accés ni al president de la Generalitat ni a cap dels altres impulsors d'aquest projecte.

Joan Cama, cap de premsa de l'Ajuntament de Palamós

Les crítiques es fonamenten en què «envia les notes de premsa escollint els mitjans segons si ell creu que el tema els interessarà o no» i que «si no li publiques algunes notes de premsa, t'elimina de la seva llista de distribució».

Com a anècdota, els voldria dir que allò que no volia que passés, ha passat i un dels vots adjuntava una estampeta d'Escrivà de Balaguer! I un altre dels vots, que suposem que anava per Presidència, votava directament el president Illa!

Del Girona sempre se'n parla i tant el club, amb Delfí Geli al capdavant, com el seu entrenador, Michel, de fet l'any passat, han aconseguit la Mosca de Sant Narcís. També va ser finalista a Mosca Grossa el 2008 el llavors president, Josep Gusó, que ens va deixar fa

uns anys, i al 2013 en Xevi Fàbregas i en Josep Maria Baixauli, del departament de Comunicació.

També, però han tret el cap a les votacions de Mosca Borda i no pels resultats esportius, sinó per la política comunicativa. Ho van fer el 2011, el 2014 i el 2019.

El coordinador de comunicació de l'Ajuntament ha estat finalista per tercera vegada consecutiva. Martí Nadal la va guanyar fa dos anys, i l'any passat es va quedar molt a prop. Aquest any comparteix nominació amb el seu substitut, Albert Botran, tot i que fa poques setmanes que és al càrrec. De tota manera voldria dir que el departament de Comunicació de l'Ajuntament no és que només hagi estat nominat aquests tres anys. Ja va ser finalista a Borda el 2012 amb l'Oriol Cases, el 2013 amb el community manager Alex Clarió al capdavant, i el 2018, amb l'Oriol Mas, que ara em miro i deu pensar que em podia haver estalviat de nomenar-lo. Curiosament el departament com a tal va ser finalista a Mosca Grossa fa cinc anys.

El departament de Presidència ha estat nominat per uns fets puntuals durant un acte en aquesta mateixa casa. Ara bé, diversos companys que trepitgen carrer m'alerten que el que va passar aquell dia s'està repetint a d'altres departaments i en massa ocasions. Tot en el seu moment, però quan es va pels llocs i es convida la premsa, cal estar disposat a que et preguntin i que et plantegin qüestions incòmodes.

Finalment, una sorpresa, un home que ha estat nominat per a la Mosca Grossa els anys 2019 i 2020, aquesta vegada treu el cap per les Bordes, el company Joan Cama.

I tampoc no hi ha hagut surt, Joan. Només has rebut 9 vots i restes en quarta posició. També li passa al Gabinet de Comunicació de Presidència, que només ha tret el 14 % dels vots.

Resten dos candidats. Voldria agrair la presència de l'Albert Botran, que s'ha trobat aquest *marron* només aterrar, però he de dir-li que la candidatura que compartia amb Martí Nadal no ha guanyat la Mosca Borda, tot i rebre el 23% dels vots.

Per golejada, la Mosca Borda d'aquest any, amb el 55% dels vots, és per al Departament de comunicació del Girona FC. Demano la presència de la companya de la Junta de Girona, la periodista Eli Don,

per fer entrega de la Mosca al director de Comunicació del Girona FC, el bon amic David Torras.

Un cop entregada la Mosca Borda, anem per la Mosca Grossa. Ja podia demanar jo que no hi hagués un resultat ajustat. Mai ho havia estat tant com aquesta vegada. I a més, els comentaris que acompanyaven els vots eren extremadament elogiosos cap als finalistes. Fins i tot ens ha arribat un vot per en Cesc Gay, que hem comptabilitzat a nom d'en Carlus.

Els Finalistes a rebre la Mosca Grossa són

Carlus Gay, cap de Premsa de l'Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró

Se'n destaca la proximitat i bona entesa amb els periodistes, així com que faciliti l'accés a tots els actes del seu municipi. Es valora la seva capacitat per afrontar les situacions de crisi amb transparència i que organitzi anualment un *media day* al Col·legi de Periodistes de Girona perquè els mitjans puguin entrevistar l'alcalde. També s'ha posat en valor que «mai està present a les entrevistes».

Helena Romagós, coordinadora de la secretaria del director/a dels SSTT de Cultura

Per segon any consecutiu, els companys han lloat la seva simpatia i facilitat de tracte, la «impecable i llarga» trajectòria, i la seva «gran professionalitat, fora de tot dubte».

Montse Codina, responsable de Comunicació del Consell Comarcal de la Selva

Les propostes fan esment de la seva «accessibilitat i ganes» d'ajudar els mitjans, així com la «inesgotable energia que té» i l'afany de «crear comunitat periodística» a La Selva.

Paula Pairó, periodista especialitzada en gabinets de comunicació cultural

Les nominacions coincideixen en ressaltar que ha fet una «molt bona gestió de la comunicació» d'esdeveniments com Temporada Alta o el

Festival del Circ. «Sap exactament què necessitem els periodistes», i es «ràpida, trempada i molt simpàtica», ens diuen.

Deixa'm recordar que en Martí Sabrià va ser finalista a la Mosca Grossa els anys 2008, 2009, 2010 i 2019, i mai la va guanyar. Però segueix fidels als premis. Ho dic perquè l'Helena Romagós, una de les finalistes que ja ho va ser l'any passat, ens ha mostrat la seva preocupació per ser la nova Martí Sabrià. Aviat ho sabrem!

De fet la Montse Codina ja ha estat finalista dues vegades, el 2017 i el 2023. D'ella ens han dit que sap liderar, és perseverant, humil i fa la feina amb passió. No es queda enrere la Paula Pairó, de la que els comentaris destaquen el seu tracte exquisit i resolutiu en el món de la comunicació cultural.

I els resultats han estat molt ajustats, més que mai. Montse Codina ha quedat en quarta posició amb el 20% dels vots. Hi ha un empat per la segona posició. Amb el 25% dels vots, han empatat Carles Gay i Paula Peiró. I, per tant, la guanyadora és l'Helena Romagós amb el 30% dels vots!

Demano la presència de Jordi Ribot, membre de la Junta de la Demarcació de Girona del Col·legi de Periodistes, per fer entrega de la Mosca Grossa a Helena Romagós.

Moltes gràcies, ara farem la foto de rigor amb tots els guanyadors i després amb tots els candidats. I els esperem al Pati de les Magnòlies. Moltes gràcies!!!